

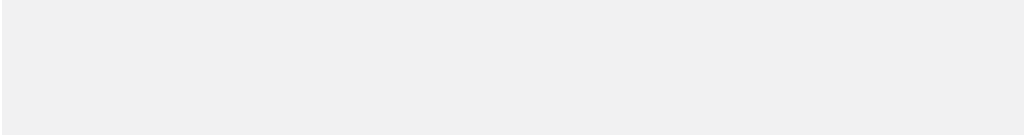
mgp

MESTNO
GLEDALIŠČE
PTUJ

Jeffrey Hatcher

PICASSO

Sezona 2010/2011

Jeffrey Hatcher

P I C A S S O

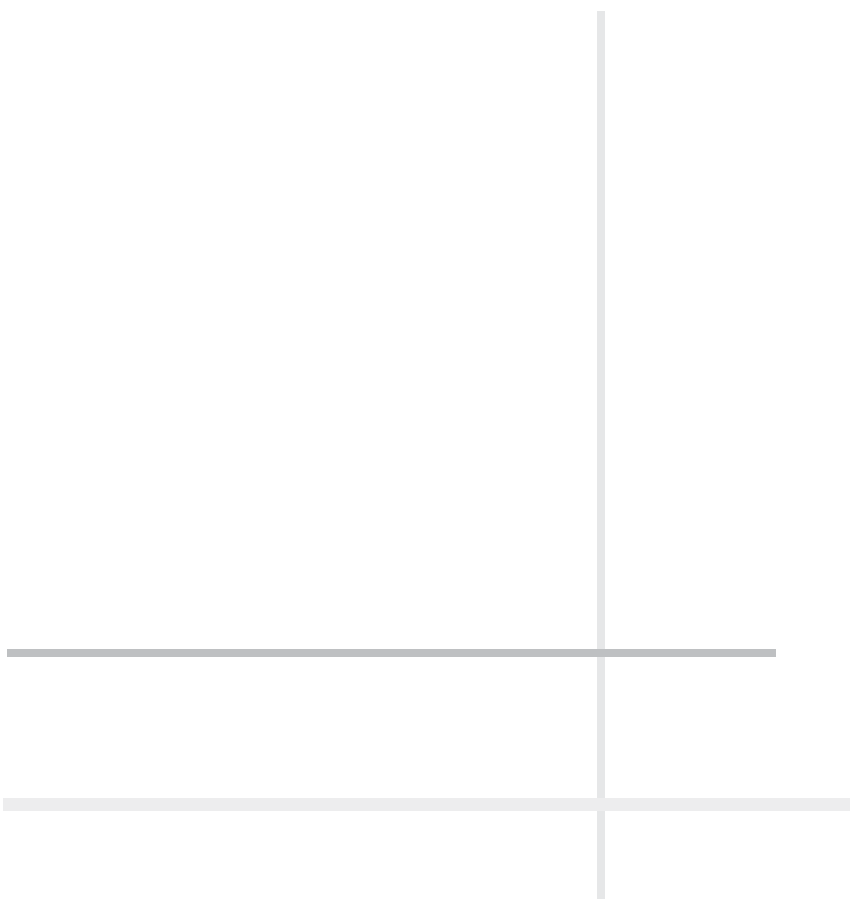
Prevajalec **Miha Alujevič**
Režiser **Miha Alujevič**
Scenografka **Lana Stojan**
Kostumografka **Darja Vrebac**
Lektor **Simon Šerbinek**
Oblikovalec svetlobe **Simon Puhar**

Igrata

Pablo Picasso
Fraulein Fischer

Radko Polič - Rac
Pia Zemljič

Premiera 5. januarja 2011

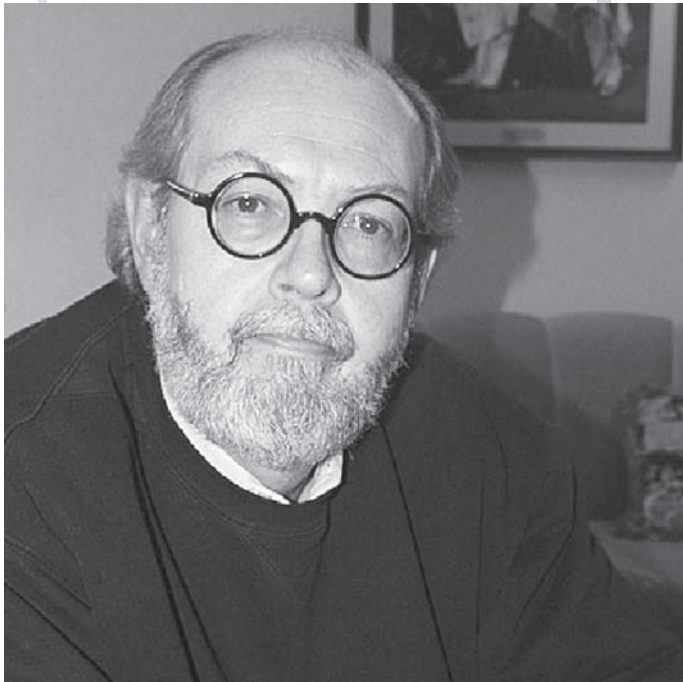

Vodja predstave in lučni mojster **Simon Puhar**
Garderoberka **Irena Meško**
Tonski mojster **Danijel Vogrinec**
Odrski mojster **Andrej Cizerl Kodrič**
Odrski delavec **Miran Hedl**

Sceno so izdelali pod vodstvom Andreja Cizerla Kodriča v delavnici
Mestnega gledališča Ptuj.

Za sodelovanje se zahvaljujemo Dijaškemu domu Ivana Cankarja Ljubljana.

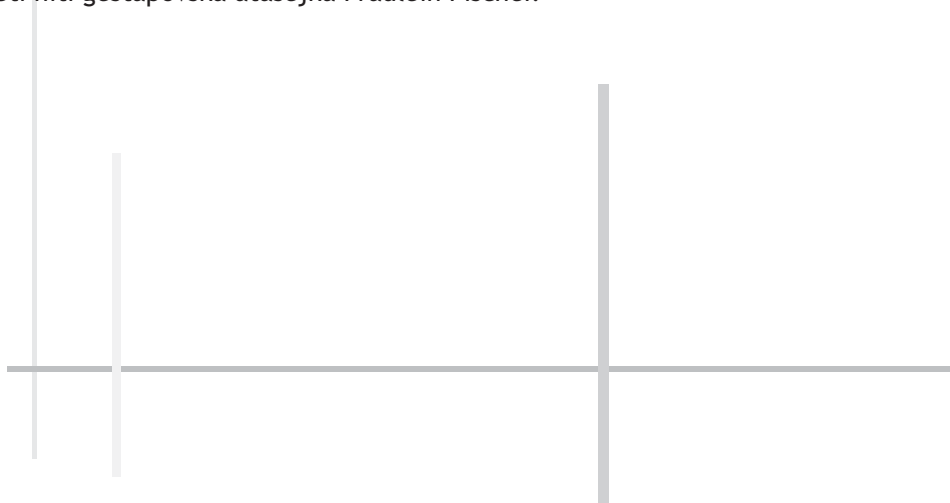
Jeffrey Hatcher

Jeffrey Hatcher

Jeffrey Hatcher je slovenskim gledalcem dokaj neznan. Rodil se je leta 1958, je poročen in ima sina. Rodil se je v zvezni državi Ohio v ZDA in tam odraščal, študiral pa je v New Yorku. To so le skopi podatki, ki jih je moč izbrskati na spletu. Živi med New Yorkom in Beverly Hillsom. Jeffrey Hatcher je eden izmed najbolj plodovitih dramatikov v ZDA. Njegova številna dela so bila uprizorjena na Broadwayu, ZDA in tujini. Piše komedije in drame za odrasle in mladino.

V Hollywoodu je znan kot scenarist nekaterih popularnih filmov, kot so *Stage Beauty* (2004), *Casanova* (2005) in *Vojvodinja* (*The Duchess*, 2008). Omeniti velja še scenarije za serijo *Columbo*, v kateri je nastopal znani igralec Peter Falk. Mnogo več je napisal gledaliških dram, katerih kritike so večkrat omenjene v *New York Timesu*. Jeffrey Hatcher se več kot očitno zelo rad loteva zgodovinske problematike, ki jo prikazuje na sodoben in provokativen način. Takšen je scenarij *Vojvodinje*, ki se loteva življenja devonshirske vojvodinje Georgiane Cavendish (1757-1806). V tej drami odkrito spregovori o ljubezenskem trikotniku med njenim možem in njeno najboljšo prijateljico. Med njenimi potomci sta omenjeni tudi princesa Diana in yorška vojvodinja Sarah Ferguson. Drama je sicer nastala po knjigi Amande Foreman. Casanove najbrž ni treba posebej opisovati. Igra o Pablu Picassu pa zahteva naš drobnogled. To je provokativna drama o silovitem španskem umetniku, slikarju, ki »menjava stile kot menjava ženske«. Dramatik jo je napisal leta 2003. V njej razkriva Picassovo razvratno in ustvarjalno življenje v razvpitem Parizu pred in med okupacijo Nemcev. Picassov mit ostaja kljub izpovedi glavnega lika skrivnost, ki se ji ne more upreti niti gestapovska atašejka Fraulein Fischer.

Jeffrey Hatcher

Hatcherjeva drama je igra mačk in miši, drama o umetnosti, politiki, spolnosti in resnici s presunljivim zaključkom. Kraj in čas dogajanja je Pariz med okupacijo leta 1941. Pabla Picassa gestapo na silo privleče na zaslišanje.

Freulein Fischer, kulturna atašejka Berlina, zaslišuje njegovo malenkost - Pabla Picassa. Sam vrh nacistične stranke je atašejki zadal nalogo, da odkrije, katera od treh Picassovih slik, ki so jih pred kratkim zaplenili judovskim družinam, je originalni Picasso. Ministrstvo za kulturo in propagando namreč načrtuje razstavo in sam umetnik mora potrditi verodostojnost slik, kajti na nobeni od njih ni Picassovega podpisa. Tista, ki jo bo Picasso podpisal, bo potem sežgana skupaj z deli drugih avtorjev, za katera nemški rajh smatra, da si to zaslužijo. Srečanje hladne nemške lepotice in temperamentnega španskega umetnika se sprevrže v dvoboj dveh različnih svetov.

Skozi tri različne slike sledimo Picassovemu življenju in ustvarjanju, in sicer od otroštva in mladosti preko sedanjosti do vojne in njenih grozot. Odlična drama dveh oseb, dveh nasprotujočih si polov, dveh egov, ki pripelje do presenetljivega vrhunca.

Odlomki iz predstave Jeffreyja Hatcherja Picasso

PICASSO: Nikoli nisem bil "majhen". Prvorojenec sem bil. In rodil sem se mrtev. Nisem dihal. Družina je jokala, ko so videli, kako moder je moj obraz. Moj prvi zavesten spomin je jok, zven joka. Mama, babica, tete. Kot na pogrebu. Ko so došli, da v meni ni življenja, so poklicali očeta, da bi opravil molitev nad mrtvim telesom. Skozi jok sem zaslišal latinščino. Njegov brat, oče je namreč prišel v sobo skupaj z njim, je kadil cigaro. Za daljši trenutek me je stric pogledal. In potem me je zgrabil, potegnil iz cigare, naslonil svoja usta na moja ... in pihnil! Ves tisti dim je napolnil moja pljuča. Začel sem kašljati, jokati in kričati! Ampak dihal pa sem! Dim cigare me je obudil v življenje! Moške cigare in ženske solze! Oče je pravil, da so za moje rojstvo potrebovali nebesa in pekel in prekleto prav je imel! Mogoče so me zato tako razvajali, mi pustili kodre, čepice in oblekice. Pablito je imel vse razen jošk.

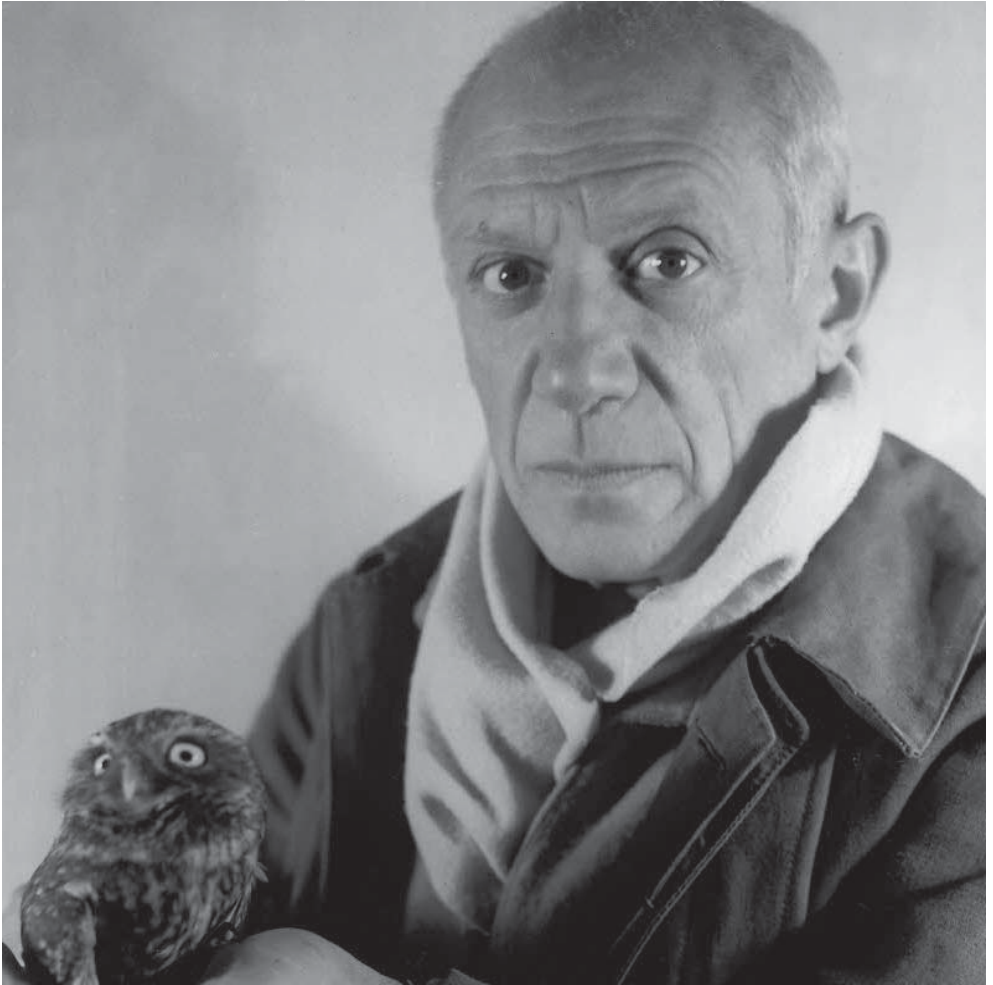
FRL. FISCHER: Vi ste Picasso. Obožujem vas, vse odkar ... odkar sem prvič videla vašo sliko na zidu. Doma. Pri nas doma! ... Moj oče je delal na ministrstvu za zunanje zadeve. Oba z mamo sta v našem domu vzgajala neke vrste salon za pisatelje, pesnike, slikarje. Vsako nedeljo je mama igrala na čelo, oče pa jo je spremljal na klavir ... prav za takšna druženja. Naši zidovi so bili polni slik: Matisse, Grosz ... Paul Klee, Leger ... Picasso. Moja starša sta oboževala Picassa. Starša sta imela slike vseh vaših obdobj. Modro, rožnato, kubistično ... nekaj slik celo iz obdobja, ko ste bili mladi in ste slikali tako, kot naj bi slikal slikar. Včasih, ko so si gostje ogledovali zid - ves zid ste imeli samo zase - so mislili, da imamo na tem zidu slike vsaj dvanajstih slikarjev. Pa so bile vse samo od enega - od vas. Nihče ni prepoznal, da so nastale izpod istih rok. Jaz pa sem jih prepoznala. Bilo je v vaših očeh. Očeh, ki ste jih slikali. Moški, ženske, celo živali ... Zato je vaš oče misli, da ste Conchita vi. Dali ste ji svoje oči. Strmela sem v vas in si mislila: "Če bi Picasso naslikal mene ... bi mi dal svoje oči?"

Odlomki iz predstave Jeffreyja Hatcherja Picasso

PICASSO: NASLIKAL SEM GUERNICO! A sploh veste, kako je sedeti v Parizu in gledati svojo domovino v vojni? Španska republika se bojuje proti fašizmu in zmaguje. Na drugi strani pa: pritlikavi Franco s svojo tolpo gangsterjev obtiči v blatu. Misliš si, da bo mogoče, mogoče tokrat le zmagal Bog! Nato se Franco dogovori s svojim prijateljem Hitlerjem. Hitler bi rad videl, kako se bo njegova nova aviacija obnesla v bitki. Zato Hitler pošlje svoje bombnike v Španijo, da do zemlje zravnajo mesto. Ne Madrida, ne Barcelone. Zakaj pa ne bi zravnali prečudovite Guernice? Pošlje letala, odvrže bombe, mesto spremeni v gorečo mesnico. Dve uri in mesto izgine. Tistega dne, ko smo slišali, kaj se je zgodilo z Guernico ... (Se premakne.) Če si Španec v Parizu, boš jokal. Če si vojak, se boš boril. Če si junak, boš umrl. Če pa si slikar, potem slikaš! Matere, otroke, konje, krike! Bolj sem ponosen na Guernico, kot na vse drugo, kar sem ustvaril v življenju! ...

Pablo Picasso

Pablo Picasso

Pravo ime:

Pablo Diego José Francisco de Paula Juan Nepomuceno María de los Remedios Cipriano de la Santísima Trinidad Martyr Patricio Clito Ruiz y Picasso

(Očetovo ime je bilo Ruiz in mamin dekliški priimek je bil Picasso - prav to ime je navdihnilo tudi našega dramatika ...)

Rodil se je 25. oktobra 1881 v Málaga v španski pokrajini Andaluziji. Umrli je 8. aprila 1973 v mestu Mouginsu pri Cannesu v 92. letu starosti. Je najslavnejši likovni umetnik 20. stoletja. Njegovo delo obsega preko 15 tisoč slik, grafik in plastik, kipov, keramik (nekateri viri trdijo, da jih je celo okoli 50 tisoč) ... Velik vzornik v njegovih zgodnjih letih je bil El Greco. Sicer je bil tudi njegov oče slikar, ki se je pri Picassovih trinajstih letih odpovedal slikanju, ko je zalotil svojega sina pri ustvarjanju, saj je spoznal, da je že v tistem trenutku Picasso mnogo večji talent, kot je bil sam. Pred prvo svetovno vojno je bil na zaslisanju, in sicer leta 1911, ko so ukradli Mono Lizo iz Louvra. Tedaj ga naj bi izdal umetnostni kritik Guillaume Apollinaire. V drami Jeffreyja Hatcherja se pojavi zanimiv pogled na to avanturo. Picasso je z Georgesom Braquom osnoval umetniško smer kubizem. Njegovo delo umetnostni zgodovinarji razvrščajo po »obdobjih«.

Umetnostni kritik bi takole razdelil njegova obdobja:

modro obdobje (1901-1904):

temačne, modro tonirane slike, ki so nastale pod vplivom potovanja v Španijo in prijateljeve smrti. Na teh slikah so pogosto upodobljeni akrobati, harlekini, prostitutke, berači in umetniki;

rožnato obdobje (1905-1907):

to obdobje zaznamuje optimističen stil slikanja z rožnato in oranžno barvo. Ponovno je upodabljal harlekine in v Parizu je spoznal Fernande Olivier, ki se je preživljala kot model za kiparje in slikarje. Na slikah se tako pozna vpliv njune romantične zveze;

Pablo Picasso

afriško obdobje (1908-1909):

v tem obdobju je nastala ena prvih kubističnih slik Les Mademoiselles d'Avignon (Avignonske gospodične);

analitični kubizem (1909-1912):

to je obdobje, v katerem sta skupaj z Georgesom Brauqom uporabljala monokromno tehniko, predvsem rjavih barvnih tonov, ki sta jih analizirala v smislu oblik. Njuna dela so si zelo podobna;

sintetični kubizem (1912-1919):

Picasso je prvi v slikarski umetnosti začel uporabljati kolaž. Uporabljal je tudi izrezan papir.

Sledil je klasicizem in surrealizem, po vojni pa je ponovno zamenjal stil in vse zmešal. Njegovo pozno delo je temeljilo na slikah znanih slikarjev, kot so bili Velasquez, Goya, Manet, Poussin, Courbet in Delacroix. Iz vsega njegovega dela je najbrž nastal rek, da »nobena zbirka ni popolna brez Picassa« ...

Picasso je bil politično zelo aktiven slikar, hkrati je bil zelo kontroverzen in se je zmeraj oziral za mlajšimi ženskami. Imel je štiri otroke s tremi različnimi ženskami in bil je dvakrat poročen. V drami Jeffreyja Hatcherja so omenjene tri: prva žena Olga Kolochova, ruska plesalka, s katero je imel sina Paola, ljubica Marie-Thérèse Walter, ki se je štiri leta po Picassovi smrti menda iz obupa obesila in s katero je imel hčerko Maio, in Dora Maar, ki je dokumentirala njegovo najbolj politično sliko Guernico. S to sliko se je leta 1937 v času španske državljanske vojne postavil na stran republikancev in jasno izrazil svoj odpor do nasilja, posebej nad civilnim prebivalstvom. Leta 1941 je živel v Parizu, ki so ga zasedli Nemci, 1944 pa je postal član Komunistične partije Francije.

Bil je prvi živeči umetnik, ki mu je pripadla čast, da je razstavljal v Louvru. Njegovo povojno življenje so zaznamovale številne afere, še posebej z ljubico François Gilot, s katero je imel dva otroke (Claude in Paloma). François Gilot je napisala zelo kritično biografijo Življenje s Picassom, v kateri je umetnik prikazan s svoje temne plati.

Kot zanimivost lahko ob koncu nepopolnega življenjepisa Picassa, o katerem bi lahko napisali kupe in kupe štorij, dodamo, da je bilo izmed vseh slikarjev v zgodovini prav največ njegovih slik ukradenih in da jih okoli 550 pogrešajo. Njegov lik je leta 1996 upodobil tudi znani ameriški igralec Anthony Hopkins v filmu Surviving Picasso.

Miha Alujevič, režiser in prevajalec

V uradnem spisu gestapa bi bilo moje zasliševanje zapisano približno takole:

ime in priimek: MIHA ALUJEVIČ

izobrazba: Akademija dramske umetnosti v Zagrebu, SGBŠ oddelek za jazz in zabavno glasbo v Ljubljani, Vienna musical school, Dunaj

poklic: režiser, pevec v muzikalih in operetah

dejavnost: režira dramske in operne predstave po Sloveniji in tujini, nastopa v operetah in muzikalih ter koncertira

naslov: največ časa preživi v avtomobilu, torej povsod

poročen: ne

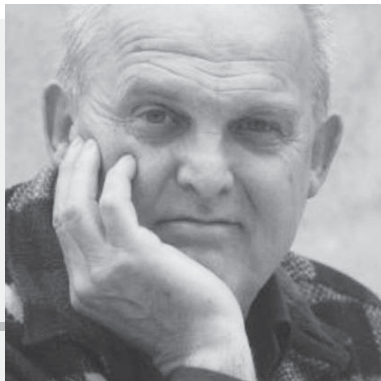
otroci: ne

trgovci z umetninami: nima

politična pripadnost: oseba se zagovarja s "politika me ne zanima", vendar sumimo, da to ni res

IN DRAMA SE LAHKO ZAČNE ...

Radko Polič - Rac, igralec

Radko Polič - Rac se je rodil leta 1942 v Črnomlju. Družina se je leta 1945 preselila v Beograd, leta 1949 v zahodni Berlin, leta 1954 pa v Ljubljano. Radko Polič je postal igralec skoraj po naključju, saj je šel na sprejemni izpit na Akademijo za gledališče, radio, film in televizijo zgolj iz radovednosti. V njegovi družini je bila skrb za znanost in umetnost vedno v ospredju. Njegov oče je bil slovenski pisatelj in politik Radko Polič, eden njegovih dveh bratov Vasilij Polič je sodnik Vrhovnega sodišča RS, drugi brat Svetozar Polič pa je zaposlen na Institutu »Jozef Stefan« kot okoljevarstvenik in znanstvenik. Radko Polič je širši javnosti znan po številnih filmskih vlogah. Za svoje igralsko ustvarjanje je prejel okrog trideset pomembnejših nagrad, med drugimi je leta 2002 prejel najvišje igralsko priznanje **Borštnikov prstan** in leta 2007 Prešernovo nagrado za življenjsko delo. Prejel je tudi nagrado za naj igralca leta v letu 1991.

V skoraj petih desetletjih trajajoči igralski karieri (leta 2011 naj bi obeležil 50-letnico ustvarjanja v gledališču in na filmu) je Radko Polič oblikoval blizu sto gledaliških in petdeset filmskih vlog. Večino dramskih vlog je ustvaril v slovenskem gledališču od Trsta in Nove Gorice preko vseh profesionalnih odrov od Ljubljane do Celja in Maribora. Na odrih in na gledaliških festivalih nekdanje Jugoslavije je bil vselej iskan in cenjen igralec. S prvim velikim priznanjem strokovne kritike in občinstva ga je leta 1970 nagradilo Borštnikovo srečanje, sledila je nagrada Prešernovega sklada (1972), nato so se nagrade za filmske vloge kar vrstile. Prejel je več gledaliških nagrad, in sicer Borštnikove nagrade (1979, 1981, 1988, 1991). Nagrajen je bil z dvema Sterijevima nagradama za igralsko stvaritev (1979 in 1982), sarajevski festival MESS je njegovo igro ovenčal z zlatim lovorjevim vencem (1987). Prejel je Župančičevo nagrado (1991) in nagrado za najboljšo uprizoritev na festivalu Monodrama Ptuj.

Z Mestnim gledališčem Ptuj sodeluje drugič. Prvič je sodeloval v predstavi Gregorja Strniša *Žabe*, ki je na 45. Festivalu Borštnikovega srečanja prejela nagrado društva gledaliških kritikov in teatrologov Slovenije.

Pia Zemljič, igralka

Pia Zemljič se je vpisala na študij dramske igre in umetniške besede na AGRFT leta 1997 v letnik mentorjev Borisa Cavazze in Jožice Avbelj. Študij je zaključila z diplomsko predstavo T. Dylana in D. Sariča Pod mlečnim gozdom leta 2001. Sodelovala je z različnimi slovenskimi gledališči, tako institucionalnimi kot neinstitucionalnimi, ustvarila več vidnih filmskih vlog in nastopila v različnih televizijskih nadaljevankah in nanizankah. Najpomembnejša in tudi medijsko najbolj odmevna sta bila celovečerna filma Varuh meje (2002) in Petelinji zajtrk (2007). Od sezone 2009/2010 je članica SLG Celje.

Prejela je več nagrad, čeprav je šele na začetku svoje ustvarjalne poti. Med njimi so: Borštnikova nagrada za vloge Evice in Babice v predstavi Žabe, MGP (2010), Večerova nagrada za najboljšo igralko sezone za Evo v Jesenski sonati in Louise v Uroku, SLG Celje (2010), zlata paličica za vlogo Morske deklice (2009), igralka leta, nagrada revije Stop za vlogo Bronje v filmu Petelinji zajtrk (2007), nagrada Veljka Maričiča na Festivalu komornih odrov na Reki za vloge Pamele in Popo Martin v Debeluhih v krilcih (2004), nagrada hrvaškega Novega lista za najboljšo igralsko kreacijo za vloge Pamele in Popo Martin v Debeluhih v krilcih (SNG Maribor, 2004), satir za vloge Pamele in Popo Martin v Debeluhih v krilcih na festivalu SKUP Ptuj (2003) in študentska Prešernova nagrada za več vlog (Deklica, Gospa Dai Bred druga, Gossamer Beynon) v diplomski predstavi Pod mlečnim gozdom.

Lana Stojan, oblikovalka prostora in sanj

"Končati delo? Dokončati sliko? Kakšen nesmisel! Dokončati pomeni, da nimate več opravka z njo. Dokončati pomeni ubiti ... Dokončati pomeni znebiti se njene duše, ji zadati končni udarec. «Coup de grace» ... za slikarja in za sliko. Milostni udarec, ki pokonča oba."

Darja Vrebac, kostumografinja

Rojena je 16. 10. 1960 v Celju. Je članica KUD "ZARJA" Trnovlje že 32 let. Tu se je pričela ukvarjati s kostumografijo pod mentorstvom akademske slikarke Vide Zupan. Zadnjih 10 let samostojno vodi kostumografijo in scenografijo v matičnem društvu. Sodelovala je tudi pri raznih projektih na Jesenicah, pri opereti "Planinska roža", pri izvedbi prve opere v Celju "Teharski plemiči" na Visokem. Sodeluje tudi v plesnem gledališču v Plesnem forumu v Celju.

Trdim samo to, da imamo na tej naši zemlji šibe božje in žrtve in da se moramo, kolikor je pač mogoče, braniti tega, da bi bili na strani nadloge.

(Albert Camus: Kuga)

Živeli smo brezskrbno.

Svoje sanje sem usmeril v Talijo, muzo gledaliških desk, ki pomenijo udejanjenje življenjskih čustev. Ne bi zmozel sam. Ne brez prijateljev in ne brez mentorjev, ki so bili naši učitelji.

Vedno znova se zavem, da ne smemo zanemariti podrobnosti, iz katerih se lahko razvije umetnost v žlahtni obliki. Ne smemo se sprijazniti s povprečjem, a vendar je težko izstopiti iz varnega pristana. Nekoč sem si to dovolil, si to upal. Pokazal sem vse, kar čutim, kar si želim čutiti, in se kot mlad človek upreti odraslemu svetu.

Zdaj gledam na to drugače. Ne, ničesar ne obžalujem, niti ne mislim, da je bilo karkoli z našo muzo narobe. »Au contraire«, kot bi rekli Francozi, ravno nasprotno, in v tem je bil čar. Premikali smo gore, živeli svoje sanje. Le redki si to res upajo početi celo življenje.

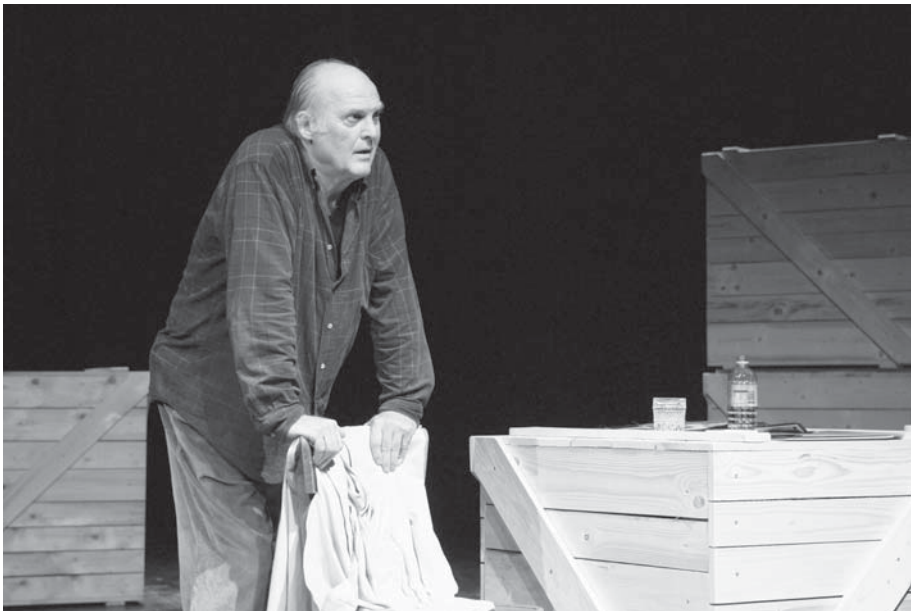
Mi smo takrat odkrito in brezskrbno pretiravali, pa so nas razumeli. Danes govorimo, da bi nas morali razumeti, pa naletimo na gluha ušesa, na duhovno revščino, kvaziduhovnost, ki prihaja iz popularizacije azijskega sveta, in sicer pod krinko: 'žalosten človek je dober potrošnik'.

Kdo sem jaz, da bi sodil? Kdo sem, da si to upam? Ničesar nočem. Albert Camus je v svojem znamenitem romanu *Le peste* (Kuga) dejal: »In tako trdim, da imamo nadloge in da imamo žrtve in ničesar drugega. Če se zaradi teh besed sam spremenim v nadlogo, se bom spremenil zoper svojo voljo. Poskušam biti nedolžen ubijalec. To ni, kakor vidite, vélika ambicija!«

Fotografije iz vaj

Radko Polič - Rac, Pia Zemljič

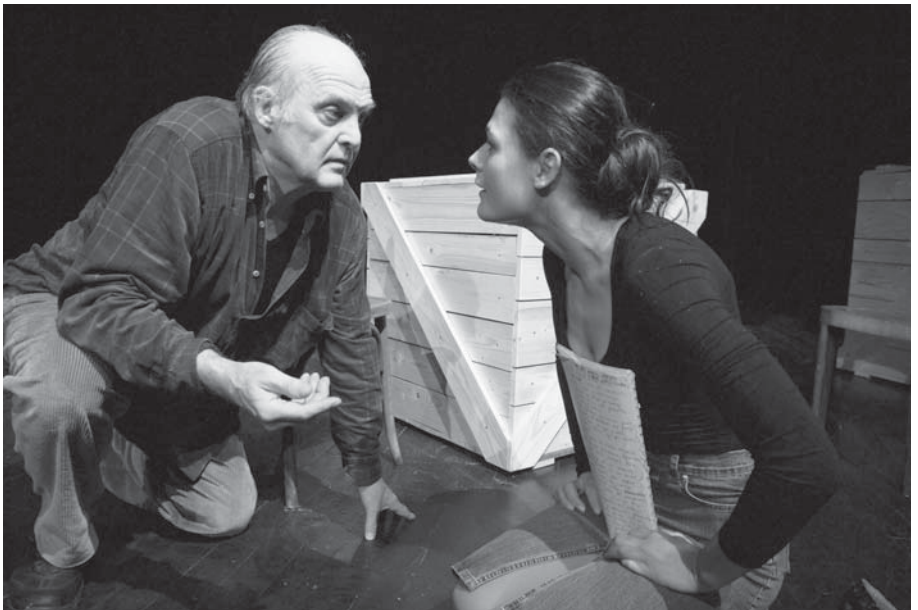

Radko Polič - Rac

Fotografije iz vaj

Radko Polič - Rac, Pia Zemljič

Radko Polič - Rac, Pia Zemljič

Fotografije iz vaj

Radko Polič - Rac, Pia Zemljič

Miha Alujevič

Delo Mestnega gledališča Ptuj omogočajo

Mestna občina Ptuj

TERME
PTUJ

VEČER

HOTEL MITRA

Mestno gledališče Ptuj prevaža
AVTOVLEKA KODRAN

Mestno gledališče Ptuj-Ptuj City Theatre
Slovenski trg 13, 2250 Ptuj, Slovenija

Telefon 02 749 32 50 (tajništvo in blagajna)

Telefaks 02 749 32 51

Elektronska pošta info@mgp.si

www.mgp.si

Blagajna je odprta vsak delavnik od 9. do 13. ure (ob sredah do 17. ure)
in uro pred predstavo.

Peter Srpčič, direktor

Ana Strelec Bombek, organizatorica in koordinatorica kulturnega programa

Simon Puhar, vodja tehnike in lučni mojster

Petra Kurnik, pisarniška referentka

Andrej Cizerl Kodrič, odrski mojster

Irena Meško, scenska garderoberka

Danijel Vogrinec, tonski mojster

Miran Hedl, scenski delavec

Člani Sveta zavoda Mestnega gledališča Ptuj: Lidija Majnik (predsednica),
Helena Neudauer, Peter Pribožič, Franc Mlakar, Robert Križanič,
Branka Bezeljak, Ana Strelec Bombek

Za gledališče Peter Srpčič

Lektor Simon Šerbinek

Foto Stanislav Zebec, Damjan Švarc, Nataša Müller

Uredila ASB

Tisk Tiskarna Ekart

Naklada 700 izvodov

Sezona 2010/2011

